

SUPER CĂINI

POVEȘTI ADEVĂRATE
despre CURAJUL CANIN

Traducere de
Irina-Marina Borțoi

BEN HOLT

CUPRINS

7	<i>Introducere</i>
8	Capitolul 1: Salvarea altora din apă
26	Capitolul 2: Protejarea celor dragi de atacurile oamenilor
40	Capitolul 3: Un nas salvator
58	Capitolul 4: Ajutarea oamenilor atacați de animale
71	Capitolul 5: Ajutarea altor animale aflate în pericol
84	Capitolul 6: Ajutarea oamenilor
107	Capitolul 7: Când lovește dezastrul
121	Capitolul 8: Câinii de război
135	Capitolul 9: Sună alarma
152	Capitolul 10: Paza străzilor
169	Capitolul 11: Supraviețuitori!
187	<i>Mulțumiri</i>
188	<i>Resurse și informații utile</i>

CAPITOLUL 1

SALVAREA ALTORA DIN APĂ

Unele rase de câini, cum ar fi labradorii sau golden retrieverii, sunt înotători înnăscuți, în timp ce altele – cum ar fi buldogii, boxerii, ogarii englezi și dobermanii – nu sunt deloc!

Însă, după cum arată selecția poveștilor din această secțiune despre câini care au salvat pe cineva din apă, nu gradul de afinitate față de apă este cel care stabilește dacă un câine își va risca viața ca să salveze un om care se îneacă – sau chiar un animal –, ci instinctul de a ajuta alte făpturi aflate în pericol, pe care par să îl aibă mulți câini.

Deși multe dintre poveștile de aici sunt cu labradori, retrieveri și alte rase care se simt în largul lor în apă, altele sunt despre animale de companie fidele, indiferent de rasă, care sunt hotărâte, oricare ar fi costurile, să-și salveze stăpânii aflați în pericol.

Măsurând aproape doi metri în înălțime când se ridică pe picioarele din spate, Whizz, un câine eroic din rasa Terra Nova, a lăsat o moștenire grea când a murit, în 2016, după o viață petrecută în domeniul salvării din apă, dar și de alinare a copiilor și adulților bolnavi...

După o căutare frenetică, dar fără rezultate, după ce unul dintre setteri ei roșii, Topper, dispăruse în timpul unei plimbări, Charlotte Burroughs a avut noroc și a dat peste David Pugh și Whizz, câinele lui din rasa Terra Nova. Când l-a întrebat pe David dacă îl văzuse pe Topper pe drum, Whizz s-a dus fără să ezite până la stația locală de tratare a apelor, unde Topper se zbătea în apă, incapabil să iasă și în pericol grav de înec. Whizz l-a tras din apă, spre recunoștința eternă a lui Charlotte.

Dar aceasta nu a fost în niciun caz prima salvare a lui Whizz. De-a lungul unui deceniu, eroul de 76 de kilograme – un adevărat uriaș blând – a salvat nouă oameni de la înec în timp ce patrula de-a lungul Canalului Bristol și al râului Severn împreună cu Echipa de Salvare a Marinei Regale, Asociația de Salvare din Regiunea Severn și Serviciul Maritim de Voluntari. Printre cei pe care i-a salvat s-au numărat două fete care erau în pericol în barca lor gonflabilă pe coasta Țării Galilor și o femeie care a suferit o criză de astm în timp ce înota în Canalul Bristol. De asemenea, Whizz a lucrat și ca animal de terapie, vizitându-i pe vârstnici și pe bolnavi, dar și pe militarii răniți.

Whizz a obținut Ordinul de Merit al PDSA – echivalentul pentru animale al Ordinului Imperiului Britanic – pentru devotament extraordinar față de funcție, în luna martie 2016.

Din păcate, a murit la vârsta de 12 ani, cu puțin timp înainte să primească premiul, care i-a fost acordat postum, acceptat în numele său de Tizz, vărul lui Whizz, și de stăpânul lui, David Pugh, care a declarat:

Sunt extrem de mândru de Whizz. A fost un câine la un milion și sunt cu adevărat devastat că nu se află aici pentru a-și primi medalia. Lui Whizz îi plăcea să muncească și avea un talent grozav. Nu era doar puternic și blând, ci și intuitiv din punct de vedere afectiv. Asta îl făcea câinele ideal de salvare și de terapie și un tovarăș iubit pentru sutele de copii și adulți bolnavi pe care i-a cunoscut de-a lungul anilor.

BEAR

Un băiețel este găsit plutind în piscină, aparent lipsit de viață – dar datorită câinelui familiei, nu totul e pierdut...

Când Stanley, un băiețel de 14 luni, a dispărut din ochii mamei sale, Patricia, în curtea casei din Michigan, SUA, în iunie 2012, cele mai întunecate temeri au devenit realitate când l-a găsit plutind cu fața în sus și nemișcat în piscina familiei.

„Era înfiorător”, a spus Patricia ulterior. „Avea buzele vinete. Avea ochii dați peste cap. Era cea mai groaznică senzație, iar imaginea îți rămâne în minte foarte mult timp.”

Dar când a fugit spre piscină, a văzut că labradorul negru al familiei, Bear, stătea sub fiul ei și îl împingea în încercarea de a-i ține capul la suprafața apei.

„[Bear] nu se mișcă în piscină. Nu lătra. Era ca și cum se temea să se miște până ce nu-l scoteam pe Stanley din piscină, iar atunci a ieșit și el din piscină cu mine.”

După ce l-a tras pe Stanley din apă, mama lui nu a reușit să găsească semnal la telefon când a încercat să sune la urgențe, așa că i-a băgat pe ceilalți copii în mașină și și-a dus cu mașina la spital băiatul care nu reacționa. Pe drum, acesta și-a recăpătat cunoștința, scuipând apa pe care o înghițise, iar când au ajuns la unitatea locală de pompieri din Marcellus, Michigan, băiatul era „alert și în stare bună”.

Între timp, Bear devenise imediat eroul familiei.

„Cu toții suntem de părere că, dacă n-ar fi fost Bear, [Stanley] s-ar fi dus la fund. A fost incredibil să-l văd pe Bear ținându-l așa”, a spus Patricia, care a adăugat că l-a instruit întotdeauna să aibă grijă de familia ei tânără.

„Mereu i-am spus lui Bear când creștea, de când era pui, să aibă grijă de copilașii lui.”

SWANSEA JACK

Labradorul negru poreclit „Swansea Jack” a salvat nici mai mult, nici mai puțin de 27 de persoane în timpul vieții sale scurte din anii 1930...

Jack locuia cu stăpânul său, William Thomas, în Padley Yard, Țara Galilor, pe malul de vest al râului Tawe, într-o zonă părăsită după ce industria navală din Swansea s-a mutat pe partea de est a râului.

În 1931, la numai un an, labradorul a realizat prima lui salvare eroică atunci când un băiat de 12 ani care se juca pe chei a căzut în apă. Când era mic, Jack se temuse întotdeauna de apele adânci (poate asta explica de ce urmărea cu atâta atenție oamenii din râu), dar de îndată ce a văzut că băiatul era în pericol, a sărit în apă și l-a tras într-un loc unde apa era mai puțin adâncă, de unde băiatul a reușit cu chiu, cu vai să iasă pe mal. Deși a acționat rapid, curajul lui Jack nu a fost făcut public.

Câteva săptămâni mai târziu, Jack a mai realizat o salvare de succes, scoțându-l din apă pe un înotător care făcea semne disperate. De data aceasta, acțiunile sale au atras un grup de oameni, iar fotografia sa și o relatare a celor întâmplate au fost tipărite în ziarul local. Jack a primit o zgardă de argint de la consiliul local pentru eforturile sale și a obținut celebritatea ca erou local.

Până la cinci ani, Jack salvase atâția oameni, încât apărea în ziarele naționale. A fost laudat de multe ori pentru ajutorul dat oamenilor și a primit două stele de bronz de la Liga Națională Canină de Apărare, premiul „Cel mai curajos câine al anului”, acordat de ziarele *The Star* și *Daily Mirror* în 1936, și categoria

„Cel mai curajos câine” la expoziția canină Crufts. A primit chiar și o cupă de argint de la primarul Londrei când a mers într-un turneu național. Ulterior, Jack a ajutat la strângerea unor sume substanțiale de bani pentru cauze caritabile, când stăpânul său a permis fotografierea unor persoane celebre și bogate împreună cu câinele.

Din păcate, la 2 octombrie 1937, la vârsta de numai șapte ani, Jack a murit după ce a înghițit din greșeală otravă de șobolani. Lângă locul lui preferat de înot, pe promenada din Swansea, în apropierea terenului de rugby St. Helen, a fost ridicat un memorial în cinstea acestui câine carismatic și curajos. Monumentul poate fi vizitat și în ziua de azi.

MAGGIE

O salvare dramatică dintr-un râu a fost doar unul dintre felurile în care Maggie, un golden retriever, a demonstrat legătura puternică pe care o avea cu fetița care îi oferise un cămin plin de iubire.

Taylor Morgan, o fetiță de doi ani, nu a avut niciun dubiu în legătură cu ce câine să salveze împreună cu familia ei în ziua când s-au dus la adăpostul local pentru animale. Micuța s-a dus drept la un golden retriever care stătea tăcut în cușcă și i-a spus: „Bună, Maggie, te luăm acasă”.

În schimb, Maggie avea să-i salveze de două ori viața lui Taylor, în moduri care au arătat forța legăturii incredibile care se dezvoltase între cățea și fetiță.

Prima dată, cățeaua calmă și liniștită de obicei a țâșnit în casă prin ușa de plasă, lătrând frenetic, iar când părinții lui Taylor au ieșit în grabă în grădina din spatele casei pentru a afla ce o supăraseră pe cățea, au descoperit că Taylor fusese înțepată pe gât de o albină și avea o reacție alergică severă, care o făcea să aibă dificultăți de respirație.

A doua salvare a avut loc doi ani mai târziu, sub forma unei plonjări dramatice în râul Lewis, din statul unde locuia familia, Washington, SUA, după ce Taylor a alunecat și a căzut în râul care devenise un torent furios după ploile consistente. Imediat ce Taylor, care avea șase ani la vremea aceea, a căzut în apă, Maggie a țâșnit pe mal în jos și a sărit în râu în fața lui Taylor, care era de acum sub apă. Următorul lucru pe care l-au văzut părinții înfricoșați ai lui Taylor a fost Maggie ieșind de sub apă, ținând-o pe Taylor de jachetă cu dinții. Cele două au fost duse încă vreo sută de metri în josul râului înainte ca Maggie să poată trage copilul pe mal. Tom, tatăl lui Taylor, a apucat-o atunci de jachetă, iar împreună cu Maggie a reușit să o tragă pe iarbă, unde avea să fie în siguranță.

„Chiar dacă au ajuns sub apă de câteva ori, nu i-a dat drumul nicio clipă. Dacă n-ar fi fost Maggie, am fi pierdut-o pe fetița noastră”, a spus Tom recunoscător.

Taylor a explicat salvarea din râu spunând doar: „Maggie mă iubește”.

Sergentul Michael Brodie, polițistul care s-a ocupat de incident, a declarat: „N-am mai auzit niciodată de un câine care să sară în râu ca să salveze un copil. Familia are mare noroc să aibă un câine cu atâta devotament. Când am scris raportul la casa familiei, cățeaua stătea acolo și se uita de la mine la Taylor și înapoi și am simțit ceva extrem de neobișnuit între ele”.

Tom a spus: „Am știut întotdeauna că între ele există o legătură neobișnuită. Când Taylor era mai mică și abia învățase să meargă, Maggie dădea jucăriile din calea ei și dormea mereu în fața camerei ei, ca și cum voia s-o păzească.

Din păcate, Maggie a fost diagnosticată cu o formă agresivă de cancer, care avea să-i ia viața la câteva luni după a doua salvare – dar nu înainte ca ea să primească o nominalizare din partea secției de poliție pentru Comemorarea Curajului, în semn de apreciere pentru salvarea dramatică și plină de vitejie a fetei care era iubirea vieții ei.

BILBO

*Bilbo era un câine ciocolatiu din rasa Terra Nova,
de 88 de kilograme, care locuia împreună cu stăpânul
său în apropiere de Land's End, în Cornwall, Marea Britanie.*

*Iubirea lui pentru apă l-a făcut pe Bilbo
să devină primul câine salvamar calificat din lume,
care a reușit să salveze mai multe vieți...*

Stăpânul lui Bilbo, Steve Jamieson (cunoscut ca Jmo), era salvamarul-șef la Sennen Cove, o plajă din apropierea casei sale. Când Bilbo a venit să locuiască la el, Jmo a înțeles reputația câinilor Terra Nova, despre care se spune că au o afinitate pentru apă. Bilbo iubea cu adevărat apa, iar când se ducea la plajă cu Jmo îi plăcea să se joace în valuri și să înoate cu salvamarii.

După o vreme, Jmo și-a dat seama că Bilbo poate fi de ajutor în echipa salvamarilor de la Sennen Cove și a decis să-l dreszeze ca acesta să-l ajute. Bilbo a trebuit să treacă aceleași teste de înot și